

Den målbevisste og aggressive kamp mot kristendommen nu mindre høirøstet.

04-03-038

Øket tilslutning til den kirkelige virksomhet i Oslo.

Oxfordbevegelsens „barnesygdommer“ forsvinner.

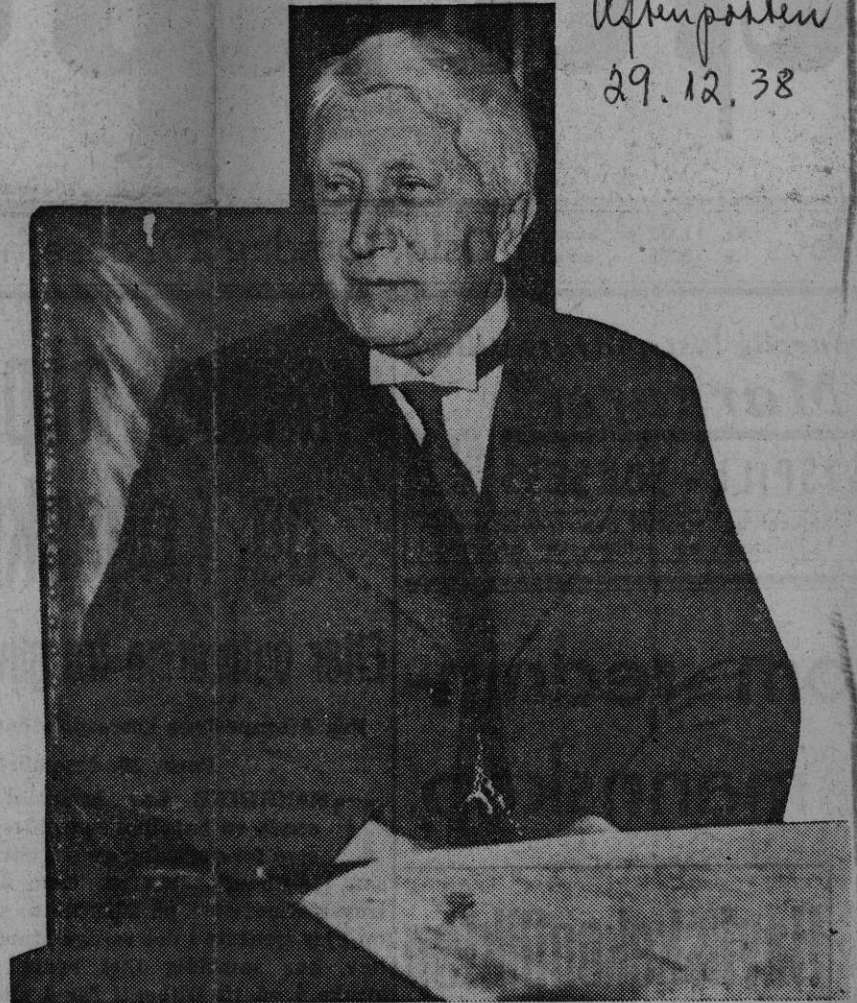
DET KRISTELIGE og kirkelige arbeide i Oslo arbeider på en bred front. Det er ikke vanskelig å opdage den. Det er heller ikke vanskelig å merke at dens krefter er i aktivitet. Det går så jevnt og sikkert at det næsten synes som en selvfølge. Men ved årskiftet kunde det være på sin plass å stanse op et øieblikk og se litt på hvad virksomheten avbilder. Derfor har en av Aftenpostens medarbeidere opsøkt domprost Johs. Hygen som den der har de beste forutsetninger for å tegne et slikt billede, og bedt ham uttale sig.

— Som en almindelig karakteristikk, sier domprosten, av 1938 i kristelig og kirkelig henseende, kan man si, at det har været et jevnt og godt arbeidsår uten nogen særlig opsiktvekkende hendelser hverken i godt eller ondt. Jeg tror dog at det er grunn til å se forholdsvis lyst på situasjonen. Det synes på den ene side som om den målbevisste og aggressive kamp mot kristendommen, som vi også har merket noget til i vårt land, er blitt noget mindre høirøstet enn før og har ikke særlig god vind i seilene. På den annen side tror jeg ikke det er for optimistisk å si, at der spores en økende interesse for det religiøse liv. Det har som sagt ikke været nogen epokegjørende vekkelse eller denslags, men i allfall på flere hold her i hovedstaden en noget større tilslutning både til gudstjenester og til det kristelige liv og arbeide.

— I hvilken retning går denne bevegelse?

— Det er gledelig — og kanskje virkelig bemerkelsesverdig — at dette økende liv kommer vår folkekirke til gode.

Det er flere ting som her tyder på det. For eksempel innen Oxfordbevegelsen. Det synes mig utvilsomt at en del av de skjevheter — jeg hadde lyst til å si barnesygdommer — som til å begynne med klebet ved bevegelsen og som skilte den temmelig sterkt ut fra vår folkekirke, er i ferd med å forsvinne. De vidnemøter hvor man uavlatelig holdt på med selvoptatte og ofte ublufer-

Domprost Johs. Hygen.

dige avsløringer, er blitt avløst av bibeltimer hvor man fordyper sig i Guds ord.

Og gruppens medlemmer søker

såvidt jeg kan forstå flittig til kirke og til nadverd.

Den frykt man til å begynne med kunde nære for at vi her stod overfor en ny splittende faktor i vårt kirkelige liv, synes å bli mindre og mindre begrunnet.

Det kan også hende, at de vanskelige vilkår som det kirkelige liv har hatt på forskjellige steder i verden, kan ha bidradd til å vekke forståelsen av at en sterk og god folkekirke er det sikreste bolverk mot mange farlige tendenser i tiden.

Det viste sig jo også, at de røster som i det forløpne år slo til lyd for en ophevelse av statskirken ikke fikk tilslutning fra noget hold — enn ikke fra hold hvor man har stillet sig nokså kritisk overfor kirken. Jeg drister mig derfor, sier domprosten, som en konklusjon i dette spørsmål, til å si: Det har blåst en kirkelig vind over det kristelige liv i 1938.

Domprosten nevner i samme forbindelse, at enhetsbestrebelsene i den

kristne kirke har været sterkt fremme. Det henger vel også sammen med de for kristendommen og kristenlivet i det hele så farlige og urolige tider.

Hvis man kunde håbe, at disse tider får som resultat et bevisst samhold mellem de kristne, vilde man atter ha fått et bevis på det som slektens og kirkens historie så ofte har vist: Vår Herre formår å ta alle ting i sin hånd og nytte det for sine planer og mål.

— Hvordan er interessen for kirkeutsmykningen i byen?

— Det synes som om sansen for kirkelig utsmykning er stigende her

blandt folk i sin almindelighet. Det vilde være å ønske om også Oslo kommune vilde vise en økende interesse for våre kirkebygninger og deres vedlikehold — som for tiden på mange steder lar meget tilbake å ønske. Og hvad Vår Frelzers kirke angår, holder jo Lous Mohr på med å dekorere taket. Hvad vi hittil har sett gir oss store forhåbninger om at vi her vil få et monumentalt arbeide.

For øvrig har vi for tiden også det spesielle ønske at det måtte lyk-

Aftenposten
29.12.38

kes oss å få klokkespillet i tårnet. Vi har en testamentarisk gave hertil på 60.000 kroner, men den er ikke disponibel for tiden. Det er vårt nyttårsønske at det må finnes en ordning som gjør det mulig for oss å gå igang med dette arbeide. Da Oslo Sparebank har været så gentil overfor Vår Frelsers kirke — sist med bronsedørene og takdekorasjonen — tør vi ikke komme til sparebanken med dette klokkespill-ønske — uten på denne indirekte måte i vårt intervju!

— Tror domprosten nyåret vil bringe kirke til de to kirkeløse menigheter Iladalen og Torshov?

— Jeg nærer det sikre håb at Torshov kirke nu snart kan påbegynnes. Den nuværende situasjon der oppe er absolutt uholdbar. Likeledes har det jo vist sig at den private interesse og offervilje har været meget stor overfor planene om en kirke i Iladalen — så kanskje også det ønske kunde bli opfyldt i det kommende år, at de nødvendige midler blev skaffet tilveie.

Gruppen har hatt et meget aktivt år i 1938. Foruten gruppearbeidet i byen har gruppen også i år besøkt en rekke menigheter både innenfor og utenfor Aust-Agder. Vi har hatt den glede å se rike frukter av arbeidet og der har vært et hjertelig samarbeide mellom gruppen og det kirkelige og frivillige kristelige arbeide i alle de menigheter gruppen har besøkt.

Der vil også i vinter bli holdt en rekke bibeltimer i Trefoldighetskirken med åpen adgang for alle. Foreløbig er følgende bibeltimer bestemt:

Tirsdag 24. januar. Sogneprest Sigurdson: «Jeg tror på Gud Fader».

Tirsdag 7. februar. Cand. theol. Kvarving: «Jeg tror på Jesus Kristus».

Tirsdag 21 februar. Sogneprest Løken: «Jeg tror på den Hellige Ånd».

Der er en stigende interesse for bibeltimer her i Arendal. Det er meget gledelig. Bibelen er de troendes spiskammer, men det gjelder om å bli mest mulig kjent i det så den enkelte kan regelmessig og daglig finne sin åndelige ernæring. Vi anbefaler alle interesserte å delta i bibeltimene i Trefoldighetskirken.

Ved siden av disse bibeltimer i kirken vil der hver tirsdag kveld, som ikke er disponert for møter i kirken, bli gruppemøter av mere privat karakter og hvortil innbydes særlig dem som ønsker hjelp i sitt gudsforhold.

A. J. M.

Oxfords sociale virkninger.

Dagen 27. 12. 38

Dansk oberstløytnant selger sin eiendom for å gå inn for bevegelsen.

Like før jul har oberstløytnant H. A. V. Hansen solgt Hellestrup hovedgård i Flintstrup mellem Ringsted og Sorø i Danmark til proprietær J. Jacobsen, Frederikskilde. Arealet er 265 tønner land åker, eng og skog. Hartkorn ca. 26 tønner. Besetning, avl og redskaper medfølger. Overtagelse 15. januar. Salgssum omkring 1000 kr. pr. tønne land.

Bak dette salg ligger en usedvanlig beslutning. Oberstløytnant Hansen, der har tatt aktiv del i Oxfordbevegelsens arbeide både i Danmark og i utlandet, har besluttet sammen med sin hustru fremtidig kun å hellige sig arbeidet for Oxfordbevegelsens tanker. Selv uttaler han i en samtale med »Berlingske Tidende«s korrespondent:

— Når jeg nu har realisert Hellestrup, er det resultatet av de overveielser, min

hustru og jeg har gjort i det siste par år over utviklingen herhjemme og i utlandet og over betydningen i denne forbindelse av begrepet »moralisk oprustning«. Vi har sterk tro på, at skal vi nå gjennom alle de vanskeligheter der melder sig, og som i virkeligheten i storpolitikk og i det enkelte menneskes liv er det samme, må der skje en omformning av verden og folkene. Det er for å virke på denne linje, for å kunne sette alt inn på dette arbeide, vi nu reiser.

Jeg føler, at der ligger et betydningsfullt arbeide foran mig, ikke knyttet til nogen bestemt egn eller sted. Foreløbig tenker jeg på å reise på et kortere opphold til Finnland.

Oberstløytnant Hansen overtok Hellestrup 1924 efter sin far, der hadde kjøpt den i 1904.

I et av de »budskaper« som sendes ut av Oxfordgruppens propagandakontor forekommer en melding som har vakt adskillig opsikt. Det meddeles at dr. Buchman har fått telegram fra 3000 papuanske krigere som forteller »at de i løpet av de siste 16 måneder er blitt forvandlet fra hodejakt (papuanerne er hodejegere) og nu egger til fryktløs fremgang for å erobre nasjonene for Gud«. Samtidig erklærer guvernøren over Papua at »hodejakten er sterkt avtagende«. I den anledning skriver det oxfordvennlige Kristeligt Dagblad i København bl. a. følgende:

Vi håper, der må ligge rikelig med realiteter bak de solstråle-meddelelser, som Oxfordgruppens agitatorer her har utsendt. Når vi viderebringer dem med en viss reservethet, er det dog ikke uten årsak. Vi har gang på gang med undren sett de publikasjoner, som gruppens internasjonale hovedkvarter har in-

spiret, eller som det lokale kontor direkte har utsendt. Vi har lest om foreteelser i vårt eget hjemland, der med et mildt uttrykk må betegnes som fantasifulle. En av de utroligste var beretningen om det bondeoprør, der var ved å styrte vårt land ut i en blodig revolusjon, men som blev stanset ved, at et par av bondepartiets førere blev »changed«.

Fortrolig med denne form for hårdhendt agitasjon blir man lett noget skeptisk (»negativ, heter det kanskje) overfor seirbulletiner fra andre og fjernere egne på kloden. Det er godt, at hodejegere forvandles, men reklamejegere trenger også til det. La oss derfor i all vennlighet si til de menn, der leder Oxfordgruppens kontor: Vær litt varsomme med de meddelelser, der utsendes til offentligheten. La oss bli fri for denne bestandige opremsning av »fine« navne. Det er godt, at stortingspresident Hambro i Norge og utenriksminister Holsti i Finnland står sympatisk overfor gruppen. Men navnene kan gjentas for ofte. Og vær til det ytterste nøktern, når der skal berettes om »resultater«, hvad enten det dreier sig om dansker, amerikanere eller papuanere.